

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδεαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἰναὶ μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἕως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἄτ' ἄχέρι.

Ἐνατον κ' εἰκοστὸν μετρούντες χρόνον
ἔχουμέν' ἐπὶ τὴν γῆν τῶν Παρθενάων.

Χίμα κ' ἑνῆακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρους, Πατρίδα, κτύπα καὶ πέλενα.

Ἰσόνιος, τετάρτη καὶ δεκάτη,
ὁ πόλεμος τὸν κόσμον συνταράττει.

Χόλια πέντες καὶ τρακόσα,
βρέμαται Τουρκικὰ λυσσώσα.

**Καὶ γὰρ τὴν Μυρτοῦλα,
πούγινε νυφούλα.**

Σπητιοῦ καμάρι καὶ χαρὰ
καὶ μέλισσα νοικοκυρά,
πέπλος ἀραχνούφαντος σκεπάζει τὰ μαλλιά σου
καὶ πᾶς μὲ τὸ τραγουδί σου νὰ κτίσης τὴν φωλιά σου.

Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ παιδί
μὲ φόρεμα τοῦ γάμου,
καὶ κούρβομαὶ νὰ μὴν ἴδῃ
κανένας τὴν χαρὰ μου.

Μὰ δὲν' μποροῦνε νὰ κρυφτοῦν χαραὶς ὡσὰν κ' αὐτή,
ὅπου σὲ βλέπω σήμερα νυφούλα ζηλευτὴ
κοντὰ σὲ ξίφος λιγερό, κοντὰ σὲ παλληκάρι,
ὅπου τὸ ἄσπλοισ κ' αὐτὸ χρυσῆς μυθῆας κλωνάρι.

Ἄνθινη σ' ἔορανε βροχή,
καὶ τάνθη σου τὰ νυμφικὰ
δὲν εἶναι πῶς παρθενικὰ
ἀπὸ τὴν ἀσπρη σου ψυχῆ.

Σὲ βλέπω, ποὺ μὲ στέφανα ποιητικὰ πλεγμένα
στεφανωμένους ποιητῆς νύφη σὲ στεφανώνει...
πολλαὶς εὐχαίς τὰ χεῖλιά μου τραυλιζοῦν καὶ γὰρ σένα,
ἐγ' ἄλλως σὸν πατέρα σου σου δίνω μὴ καὶ μόνη:
καὶ σ' τὴν καινούργια σου φωλιά
νάσαι καθὼς καὶ σ' τὴν παλιὰ.

